

ПРЕС КЛИПИНГ

15. септембар 2016.

НАСЛОВИ

Привремени послови – проблеми стални (стр. 2)

„Ресавица” за несаницу (стр. 4)

Пробни рад значи рад "на црно" (стр. 6)

Путари на коридорима немају ни тоалет (стр. 7)

РТБ Бор Кинезима, Ресавицу дати рударима (стр. 8)

За вишкове потребно 5.500 радних места (стр. 9)

Агенције рентирају 70.000 радника и згрђу паре (стр. 10)

Седам милиона евра за четвртину Галенике! (стр. 12)

Привремени послови – проблеми стални

Прошле године ангажовано 86.312 особа, радници на овај начин не би могли да буду запослени дуже од 120 дана, али то мало ко поштује

Аутор: Марија Бракочевић

Већ шест година Београђанка К. С. ради у државној установи. Поверени су јој важни и одговорни послови, али јој држава као послодавац за све то што ради није указала довољно поверење, какво К. С. иначе сматра да заслужује. Ова жена тврди да савесно обавља свој посао, али радну књижицу, оверену за стално, никако да добије. Свака три месеца принуђена је да обнавља уговор о привремено-повременом ангажовању. Не може да бира да ли ће и када отићи на заслужени годишњи одмор. Прековремени и рад викендом – за њу су део свакодневице. Због свега тога, ова савесна радница осећа се прилично изабљено и злоупотребљено што би, како додаје, више могла да очекује од приватног послодавца, него од државне установе у којој ради.

Да ли из незнања или због страха од отказа, многи радници и послодавци у Србији данас су саучесници у незаконитим облицима запошљавања. И поред забране запошљавања у јавном сектору која је у Србији на снази од почетка 2014. године, у државним кућама радници се и даље, јавна је тајна, ангажују захваљујући уговорима о привремено-повременим пословима. Донекле, држава на то и има право. Проблем је што се лимит често прекорачује. На то је пре извесног времена упозорила и Светска банка када је у извештају који се односио на преглед финансија локалних самоуправа подсетила да је „укупан број запослених на неодређено само незнатно изнад нумеричког лимита који је одредила влада”.

– Трећина не поштује тај лимит, а већина њих прекорачује лимит за запошљавање на одређено време – назначила је Светска банка.

Колико држава заправо злоупотребљава раднике и да ли њене институције и локалне самоуправе треба одговорније да примењују политику запошљавања како би држале буџет под контролом?

У Министарству рада и запошљавања подсећају да би овакви привремено-повремени послови требало да постану изузетак, а не правило за послодавце, посебно ако је познато да они према Закону о раду не смеју да трају дуже од 120 дана у току календарске године. Са оваквом врстом уговора радници нажалост немају сва права која би имали да су запослени за стално. Ускраћено им је право на плаћено боловање, углавном нису поштеђени од неплаћеног прековременог, рада викендом или ноћу...

– Могуће је уговарање фиксне накнаде или плаћање прековременог рада, али послодавац нема обавезу да исплати увећање по основу прековременог рада као код запослених. Иако законом није изричито прописано, ограничења у погледу трајања радног времена морала би да се поштују, док за случај повреде на раду запослени остварују право на лечење, не и на накнаду за време боловања – набрајају у министарству.

Радницима ангажованим на овај начин ускраћено право на плаћено боловање, углавном нису поштеђени од неплаћеног прековременог, рада викендом или ноћу, а инспекторима се жале само због неисплаћених зарада

Према подацима по основу уговора о привремено-повременим пословима, у току прошле године ангажовано је 86.312 особа.

За првих осам месеци ове године Инспекција рада утврдила је да поједини послодавци на овај начин радно ангажују лица дуже од 120 радних дана у календарској години.

– Послодавци их упошљавају на пословима физичко-техничког обезбеђења, чишћења и одржавања хигијене у објектима, у области угоститељства... Они који закључе такве уговоре ретко кад се обраћају Инспекцији рада, а и када затраже помоћ разлог је најчешће неисплаћена накнада зарада – наводе у министарству рада.

Уз рад на одређено и рад на уговор постао је главни метод заобилажења званичног ограничења запошљавања на неодређено време. На ту групу радника сада отпада трећина од укупног броја запослених у локалној самоуправи, наведено је у извештају Светске банке.

У Србији радници данас размишљају: „Боље и тако да радим, па да нешто зарадим”, док послодавци мисле како је овако запошљавање радника боље јер могу лакше да их отпусте. Обим посла у неким делатностима варира у току године, па је сасвим нормално да се радници запошљавају на одређено време. Ипак, у пракси се дешава да фирме запосле раднике по уговору о привременим и повременим пословима, а на три месеци само промене име радног места, или измене опис посла, док радник у суштини обавља исти посао за исту накнаду годинама. Радници пристају на то јер немају другог избора, а фирме не желе да их отпусте јер су уложили време и новац у обуку тих радника, па са њима поново потписују исте уговоре са мало измењеним описом посла.

Ко све може да ради

Уговор о обављању привремених и повремених послова послодавац може да закључи са незапосленом особом, запосленим који ради непуно радно време – до пуног радног времена, корисником старосне пензије, као и са особом која је члан омладинске или студентске задруге. У току минуле године тако је, према подацима Централног регистра обавезног социјалног осигурања, ангажовано 5.193 особе на привременим и повременим пословима преко омладинске, односно студентске задруге.

Ове године у општини Параћин покушали су на све начине да се придржавају правила о забрани запошљавања и избегну сувишно склапање уговора о привремено-повременим пословима са радницима. На крају им се то обило о главу. Уместо да приштеди, ова централна општина Србије направила је већи, непланирани трошак у буџету. Све због кошења траве.

– Година је била кишна, па је доста посла било око кошења. Нажалост, нисмо имали довољно радника у нашем комуналном предузећу који би тај посао могли да обаве на време. Зато смо

били принуђени да распишемо тендер захваљујући којем смо платили фирму која је покосила траву. Локалну самоуправу то је коштало више него да је једноставно платила привремени рад за неки број радника – открива Саша Пауновић, председник општине Параћин.

Примера ради, за ангажовање фирме и расписивање јавне набавке за кошење траве, додаје први човек Параћина, општина је издвојила неколико милиона динара.

– Да смо имали могућност да ангажујемо сезонце, за то бисмо определили мање од милион динара. Њихов посао трајао би три месеца. Уштеда у буџету била би знатно већа, а грађани задовољнији – подсећа Пауновић.

У овој општини тренутно ради око 460 људи, али да и даље није на снази забрана запошљавања у јавном сектору, у сталном радном односу могло би да буде још 120 радника. Сем њих, разне послове у име локалне самоуправе обављају и радници, ангажовани на привремено-повременим пословима, али они чине тек десети део запосленог кадра.

„Ресавица” за несаницу

Стеван Целатовић: Цео дан молим рударе да замрзну извршење својих захтева за наплату потраживања неисплаћених накнада за сменски рад

Аутор: Александар Микавица

Цео дан молим рударе да замрзну извршење својих захтева за наплату потраживања неисплаћених накнада за сменски рад, рекао нам је јуче видно узбуђен Стеван Целатовић, в. д. генералног директора „Ресавице”. Јавни извршитељи пописују имовину за пленидбу, што ће, ако се настави, уништити фирму. Око 1.400 људи је потписало понуђени споразум о исплати дуга, али 1.300 још то није учинило. Прва рата од 50.000 динара стигло би им у октобру, а остало на 24 месеца, под условом да се одрекну камата.

Друга понуда је исплата 50.000 динара одмах приликом потписивања уговора, а остало на 36 месеци, ако се одрекну 50 одсто камате. Трећа могућност је – 50.000 динара одмах, а остало на 48 месеци, ако се не одрекну камате.

Укупна потраживања за сменски рад од око две милијарде динара тражи 2.700 рудара за период 2007–2014. године. Фирму је тужило 1.400, а 1.000 није, али има и пензионера којима се дугује.

– Јавни извршитељи наплаћују потраживања рудара „Ресавице” тако што пописују имовину предузећа, која се затим продаје – изјавио је за наш лист Јован Велисављевић, председник Основног суда у Деспотовцу. – Реч је о рударима који су добили парницу и изабрали да се наплате преко јавних извршитеља, а не преко суда. Првостепене пресуде Основног суда у Деспотовцу потврдио је Апелациони суд у Крагујевцу, а одлуке других основних судова надлежне апелације у Нишу и Крагујевцу. Ово је уобичајени поступак и у складу је са законом. Он важи и за јавна предузећа. Кад јавно предузеће не изврши своју финансијску обавезу, ако изгуби судски спор – следи попис и пленидба имовине.

Да ли би „Ресавица” имала пара да рударима исплати надокнаду за сменски рад да је угаљ продавала по тржишној цени?

Шеф Светске банке у Србији Тони Верхеијен објавио је недавно податак да је „Ресавица”, практично, законом приморана да угаљ продаје повлашћеним трговцима по ценама нижим од тржишних. Трговци га, затим, на штету пореских обвезника, продају по двоструко већој цени. Ово јавно предузеће са девет рудника са подземном експлоатацијом је у више наврата тражило од Владе Србије да му омогући продају угља по тржишној цени, али без успеха.

Генерални директор „Ресавице” Стеван Целатовић изјавио је да је Верхеијенова информација тачна, али само делимично. Рудници највећи део своје производње продају директно купцима, а само петину годишње производње од око 600.000 тона продају трговцима.

Верхеијен је у свом блогу подсетио да српски порески обвезници директно плаћају плате свих 4.000 радника у „Ресавици”, кроз државне субвенције.

„Друго, рудник је приморан законом да свој угаљ продаје по екстремно ниским ценама – 7.900 до 9.300 динара по тони, што је близу половине тренутне тржишне цене за угаљ”, навео је први човек представништва Светске банке у Београду. „Такође смо открили да тај исти угаљ посредници онда препродају компанијама и постројењима, али овог пута по тржишним ценама – исти угаљ који им је ’Ресавица’ продала за око 8.000 динара, посредници продају за 16.000-17.000 динара уз маржу од преко 100 одсто. Главни разлог за то је што само неколицина привилегованих трговаца има право да купује угаљ од ’Ресавице’.”

По Целатовићевим речима, „Ресавица” је синдикатима продала само око 100 тона угља по цени од 9.300 динара. Он је објаснио да у овом руднику само део производње чини угаљ „у комаду”, величине од шест до 15 центиметара, док је остатак угаљ ситније гранулације – од пола центиметра до највише шест центиметара. Овај угаљ се касније препродаје предузећима, при чему цена ситног угља не зависи од његове величине, већ од калоријске вредности. Тако „Ресавица” угаљ продаје по цени од 3.963 динара по тони за величину од два до четири центиметра, чија је калоријска вредности од 11.500 килоџула, па до 8.310 динара за „прану коцку” топлотне моћи од 19.205 килоџула.

– Тражили смо да нам Влада Србије одобри за 11,7 одсто више цене, које нису мењане још од 2013. године, али нам до сада то нису одобрили – изјавио је в. д. директора „Ресавице”.

Целатовић је негирао тврдњу да до угља долазе само повлашћени трговци. Он каже да је избор трговаца јаван и да се имена фирми које могу да дођу до угља, под условом да испуне услове, могу видети на сајту „Ресавице”. Ове године се на јавни позив јавило 64 предузећа, од којих су прихваћене пријаве њих 55.

У Министарству рударства и енергетике казали су да не постоје повлашћени купци, нити повлашћене цене угља. Једном годишње „Ресавица” расписује јавни тендер за продају угља за велепродају. Право да учествују на тендеру имају сва заинтересована правна лица која се баве трговином угљем. Реч је о транспарентном поступку и све информације, укључујући и списак свих купаца, доступне су на сајту „Ресавице”.

У Министарству рударства још напомињу да „Ресавици” није забрањено да угаљ продаје по тржишним ценама, већ да цену угља, на предлог „Ресавице”, одобрава Влада Србије, што је

процедура у складу са Законом о јавним предузећима. Годишњим планом „Ресавица” одређује цену угља и тражи сагласност владе. Али, план пословања за 2016. годину још није усвојен, јер га „Ресавица” није усагласила са Министарством привреде. Предлогом плана за 2016. годину предвиђено је повећање цена, које ће ступити на снагу након његовог усвајања, казали су у министарству.

Све у свему, много запетљано и нејасно.

Пробни рад значи рад "на црно"

АУТОРКА: Ј. Ж. СКЕНДЕРИЈА

Инспекција рада наилази на непријављене раднике у готово свим делатностима. Без папира млади неквалификовани радници без средње школе

У ФАБРИЦИ обуће у Пчињском округу од укупно 135 затечених радника 96 њих радило је "на црно". Код једног послодавца који изводи грађевинске радове на Копаонику, ниједан од 14 радника на градилишту није имао уговор о раду. Иста ситуација затекла је инспекторе и у Брању, само што је тамо било шест ангажованих без икаквог папира.

Инспекција рада најчешће наилази на рад "на црно" у трговини, угоститељству, услугама, грађевинарству и пољопривреди. Без папира су углавном млади, пре свега неквалификовани радници, најчешће до средњег нивоа стручне спреме, запослени без редовних зарада и они са више од 40 година живота. Иако су послови које они раде најчешће високоризични, у пракси их је тешко идентификовати, јер због страха радника од губитка и таквог посла, између радника и послодавца постоји сагласност да се у тренутку инспекцијског надзора избегне легализовање тог односа. То је нарочито присутно у грађевинарству и међу сезонцима у пољопривреди, угоститељству, трговини и занатској делатности.

У појединим делатностима број илегално ангажованих радника повећава се у истим периодима сваке године. У угоститељству у летњем периоду, због повећаног обима посла расте и број радника, а самим тим и оних без папира. Слично је и на градилиштима пред крај грађевинске сезоне, због тежње послодаваца да испуне задате рокове и што већи број послова заврше у текућој сезони.

Подаци Инспектората за рад показују да је честа појава да поједини послодавци више месеци ангажују раднике без било каквог уговора, правдајући се чињеницом да је у питању пробни рад, као и да нису знали да се пробни рад може уговорити једино у оквиру закљученог уговора о раду.

- Послодавци се правдају неопходношћу претходне провере испуњавања одређених услова за заснивање радног односа, како би могли да оцене да ли је неко одговарајући за одређени посао - каже Бојан Јоцић, директор Инспектората за рад. - Радници "на црно" се свакодневно обраћају инспекцији и пријављују послодавце, али углавном траже да остану анонимни. Они

пишу писане пријаве, али се јаве и путем електронске поште и телефоном, а често пријаве упућују и преко Канцеларије за брзе одговоре Министарства за рад.

ВЕЋИ ЕФЕКТИ НАДЗОРА

Бојан Јоцић наглашава да су од почетка године ефекти надзора много већи, што показује број пријављених радника, а на основу података Централног регистра обавезног социјалног осигурања, Националне службе за запошљавање, Фонда пензијског и инвалидског осигурања и Републичког завода за статистику. Увидом у базу података Централног регистра обавезног социјалног осигурања утврђено је и да послодавци у најкраћем периоду после надзора пријављују и друге радно ангажоване.

Путари на коридорима немају ни тоалет

Ауторка: З. Радовић

Самостални синдикат путара Србије указује на лоше услове рада за запослене на изградњи важних саобраћајница. Опрема само задовољава процедуру, квалитет лош

КРАЈ врелог асфалта путари проводе и по 250 сати месечно, а немају никакве услове за рад. Њихови послодавци често им на градилиштима дуж коридора и осталих саобраћајница не обезбеде ни тоалет, ни чесму да се умију!

Председница Самосталног синдиката путара Србије Соња Вукановић каже да су њене колеге под сталним притиском да испоштују рокове и задовоље квалитет који се од њих очекује, а да су услови за рад катастрофални.

- Током летњих месеци напорно би им било чак и да само стоје поред пута и да не раде ништа, а посебно је тешко, јер раде захтевне физичке послове - објашњава председница синдиката. - По Закону о раду и правилнику који је донет још 1998. године, фирме су дужне да обезбеде простор за пресвлачење, тоалет и чесму да би радници могли да оперу руке. Обилазећи раднике на терену смо видели да ништа од тога немају. То је понижавање људи и угрожавање њиховог достојанства. Притом не причамо о једној компанији, већ је то општа појава и за домаће и за стране извођаче. Уопште немају свест о томе. Кад сам једном послодавцу рекла да то није у реду, одговорио ми је: "Од када је света и века путари су вршили нужду у кукурузу".

Извођачи, како каже Вукановићева, заштитну опрему купују само да се каже да су испоштовали процедуру. Не воде рачуна о квалитету, да човек треба да носи прслук од синтетике на 40 степени. Наша саговорница напомиње да је, уз сав прековремени рад, по Закону дозвољено месечно ангажовање од 192 часа, а да путари неретко проведу и више од 250 часова на градилиштима.

- С обзиром на то да радна недеља траје 40 часова, а прековремени рад не може да траје дуже од осам часова недељно, јасно је да је ово стање супротно закону - каже Вукановићева. - У оваквим случајевима, запослени не остварују ни право на дневни одмор од најмање 12 часова, нити на недељни одмор, од најмање 36. Није редак случај да радници путују од свог

пребивалишта до градилишта и више од два сата и исто толико времена потроше у повратку до куће. Тако им одмор траје значајно мање од законског минимума, што и на краћи период изазива психофизичку исцрпљеност, чиме се угрожавају и безбедност и здравље запослених.

МИНИСТАРКА ШАЉЕ КОМИСИЈУ

СИНДИКАЛЦИ су се због ових проблема обратили и Зорани Михајловић, министарки грађевине, саобраћаја и инфраструктуре. Михајловићева је прихватила њихов предлог да се формира комисија коју ће чинити представници ресорног министарства, Министарства за рад и Синдиката путара која ће отићи у контролу градилишта.

- Министарка је тражила од свих извођача радова да је информишу о мерама које су предузели како би се поштовале одредбе Закона о раду - објашњава Соња Вукановић.

Како решавати проблем рударских предузећа која прете финансијској стабилности земље

РТБ Бор Кинезима, Ресавицу дати рударима

*Проблем РТБ Бор је руководство, предузеће има перспективу * Руднике "Ресавице" не треба продавати за један евро*

Фискални савет опасност за финансијску стабилност Србије, између осталог, види и у рударском сектору, односно у Јавном предузећу за подземну експлоатацију угља "Ресавица" и Рударско топионичарском басену Бор.

Пише: Г. Влаовић

Разлог је што "Ресавица" у потпуности зависи од државних субвенција због нерентабилности неколико рудника у свом саставу, а РТБ Бор је и након отписа највећег дела обавеза и даље задужен за 300 милиона евра што уз једну годину грејс периода мора да анулира у предстојећих осам.

Приватизациони саветник Бранко Павловић каже за Данас да је ситуација у та два предузећа различита и да би је требало решавати сходно конкретним околностима у сваком од њих.

- Кад је реч о РТБ Бор, мора се нагласити да је основни проблем са којим се он суочава неспособно руководство. Ради се о предузећу које има перспективу и да би оно изашло из проблема у којима се сада налази потребно је тражити стратешког партнера. Сматрам да би држава требало да баци акценат на то и да би првенствено партнера требало да тражи међу некој од кинеских компанија. Ако би до тога дошло, у РТБ Бор би се створили услови за профитабилно пословање и могао би да нормално настави са радом - сматра Павловић.

Наш саговорник истиче да је у последњих 10 година држава, односно грађани Србије, "Ресавицу" помогла са око 200 милиона евра субвенција.

- Таква ситуација је у потпуности неодржива и са том праксом треба престати. Када бих ја био у прилици да одлучујем шта треба урадити са рудницима у саставу "Ресавице", никако се не бих одлучио за варијанту да се ти рудници продају за један евро, па ако их нико неће, да се радници отпусте. Оно што би држава требало да уради је да запосленима у "Ресавици" препусти руднике које би претворила у акционарско друштво. Радници би били једини акционари и на тај начин би фактички руководили "Ресавицом". Они би као послодавац могли да ангажују професионалан менаџмент који би руководио рудницима и ако су неки од њих, како се тврди, рентабилни и могу да опстану, зашто им не дати шансу да се нешто тако оствари - сматра Павловић.

Подсећања ради, синдикалци у "Ресавици" се залажу за то да ниједан рудар из четири рудника која ће због нерентабилности бити затворена у наредних неколико година, не буде отпуштен. Синдикалци сматрају да за њих има посла у преосталих пет рудника "Ресавице", а да треба да оду само они који желе у превремену пензију. Став синдикалаца у "Ресавици" је да међу јамским радницима у том предузећу нема вишкова. Има их, међутим, у администрацији, те за оне који су прекобројни траже да држава припреми социјални програм уз адекватне отпремнине.

Ниске отпремнине

У Синдикату радника ЈППЕУ "Ресавица" негирају спекулације које су се појавиле у медијима да је око 1.500 запослених у том предузећу вишак и тврде да је тај број знатно мањи а противе се и отпремнинама од 200 евра по години радног стажа, сматрајући да су сувише ниске.

У школама у току преузимање запослених са непуном нормом

За вишкове потребно 5.500 радних места

Да би се збринули сви технолошки вишкови и укрупнила норма онима који су засновали радни однос са непуним фондом часова потребно је око 5.500 радних места, показују подаци из информационог система Министарства просвете.

Пише: В. Андрић

Према тим подацима, у образовном систему Србије 14.813 запослених са непотпуним фондом часова, а да би они употпунили норму потребно је 4.041 радно место. У статусу технолошког вишка је 4.876 запослених, а за њихово збрињавање треба 1.459 радних места са пуном нормом.

- Иако подаци показују да је у школама 18.500 расположивих радних места, немогуће је преузимањем збринути све вишкове и укрупнити норму запосленима са такозване листе Б, јер у систему имате врло различите ситуације. Међу тих 18.500 места нису сва расположива, јер су на одређени број примљени људи по конкурсу, рецимо као замена за породиље и на места оних који су изабрани за директоре. У Србији има 102 запослена без иједног часа које није могуће распоредити - каже за Данас Добривоје Марјановић, из Уније синдиката просветних радника Србије.

Он истиче да су од школских управа тражили податке о укупном броју запослених, али да их нису добили, те да Министарство једино барата бројем пуних норми, али не и бројем извршилаца, којих је много више. Подаци из информационог система показују да је укупан

број запослених на неодређено време, исказан у пуним нормама 81.546, док је око 18.000 на одређено време. У школама је у току преузимање запослених, а Марјановић каже да је индикативан податак да тај посао најбоље иде у школским управама у Чачку, Крагујевцу, Краљеву, Крушевцу и Нишу, где овај синдикат има најјача упоришта.

Марјановић додаје да је Унија задовољна оваквим начином рада и досадашњом комуникацијом са Министарством просвете, али указује да највише јавашлука има у Београду.

- На недавном састанку у тој школској управи чули смо податак да прошле године није збринуто 485 радника јер су одбили преузимање. Разлози могу бити различити, од тога да су им директори школа нудили немогуће услове па нису успели да уклопе распореде или су понуђена радна места била предалеко, али је било и запослених који не желе да допуне норму - објашњава Марјановић.

Безначајне грешке

- Школе су уносиле податке у информациони систем новим софтвером, па су имале пуно питања и квалитет иницијално унетих података није био добар. Зато је Министарство просвете три пута продужавало рок за унос и у том периоду радило са школама на исправкама грешака. Постоји могућност да су неке школе погрешиле у уносу неког податка, али то нису велике грешке које се одражавају на цео систем и на збирне резултате - одговарају из Министарству просвете на примедбе појединих директора школа да информације на порталу Доситеј нису тачне.

Агенције рентирају 70.000 радника и згрћу паре

Аутор: Д. Млађеновић

Последњих неколико година у Србији је постало популарно запошљавање радника преко агенција за запошљавање, популарно названо рад на лизинг.

Тај начин запошљавања узео је маха и све је више оних који се тако запошљавају па је неопходно да се таква врста радног ангажмана законски и правно уреди. По речима министара за рад Александра Вулина, нови закон, који ће регулисати рад преко агенција за привремено запошљавање, односно рад на лизинг, требало би до краја године да уђе у скупштинску процедуру, али ће то, ипак, зависити од договора са синдикатима и послодавцима.

– Сам законски текст је близу краја, али када будемо постигли потпуну сагласност и послодаваца и синдиката и нас, као представника државе, ући ћемо у јавну расправу па онда кренути у скупштинску процедуру – казао је Вулин. По његовим речима, новим законским решењима предвиђено је да се изједначе права оних који раде на лизинг и оних који се запошљавају на било који други начин, а да је суштински проблем рада на лизинг уколико постоји могућност различитог третирања радника за исти посао.

Вулин је навео да рад на лизинг има сврху да послодавац у датом тренутку премости недостатак радника, било због повећања обима рада или одласка на боловање, и нагласио да то не може

бити науштрб радника и не може значити да ће тај радник бити у горем положају него што је колега ког мења. По речима председнице Асоцијације слободних и независних синдиката Ранке Савић, доношење новог закона који би требало да регулише рад приватних агенција за запошљавање и радника на лизинг је неопходно.

– Када се почело говорити о регулисању рада на лизинг, нису сви синдикати били за то, а ми смо инсистирали се то нађе у Закону о раду јер смо схватили да игнорисање те груапције радника и забијање главе у песак не значи да они не постоје – каже Ранка Савић. – Приликом доношења Закона о раду 2014. године у Србији је преко агенција за запошљавање радило око око 50.000 људи, а сада их је сигурно више од 70.000. Агенције ничу као печурке јер су процедуре за отварање веома једноставне.

Статус радника на лизинг је веома лош, а на њима држава штеди, агенције зарађују, а само радник трпи. Тренутно су радници на лизинг апсолутно незаштићени, њихово постојање у Србији омогућено је ратификацијом конвенције Међународне организације рада у Скупштини Србије и ниједан други акт не регулиште њихов правни статус – зараде, примања, топли оброк, прековремени рад... Они су препуштени сами себи, запошљавају се ад хок и само када требају послодавцу, а то може бити и на свега неколико дана, што само по себи довољно говори о њиховом положају и могућности да планирају живот.

Она је нагласила да АСНС апсолутно подржава доношење тог закона јер ће, захваљујући њему, на посередан начин, радници на лизинг моћи да остваре права која произлазе из Закона о раду.– Радници на лизинг сада се запошљавају на основу уговора о привременим и повременим пословима, а доношењем новог закона и регулисањем њиховог правног сатуса биће ојачан и осигуран њихов положај јер су сада потпуно препуштени приватним агенцијама за запошљавање.

Моћи ће да закључе уговор о раду на одређено или неодређено време, имаће већу сигурност и оствариваће права по основу рада, а требало би да буде прецизирано и колика је зарада за одређени посао па она неће моћи да за исти посао, каква је сада пракса, буде и до 30 одсто мање од примања запослених по уговору на одређено и неодређено време. Ипак, зарада радника на лизинг биће нешто мања, због провизије агенције, али не толико колико је сада – каже Ранка Савић.

Ограничити на 10 одсто

Ранка Савић истиче да ће АСНС инсистирати на томе да се законски ограничи број радника на лизинг који могу радити у некој компанији и да их не може бити више од десет одсто укупно запослених. По њеним речима, економска и социјална ситуација у Србији је изузетно тешка, а запошљавање на лизинг погодно за послодавце јер немају никакве обавезе према тим радницима.

– Тај облик запошљавања не сме бити доминантан у Србији, а то прети да постане јер је све мање запошљавања на неодређено време, што је поразно. Ограничавање броја запослених на лизинг је пракса и у далеко развијенијим земљама и тиме бисмо само преузели искустава радног законодавства Немачке и Холандије, где је ангажман радника на лизинг тако регулисан, и где је, у неким привредним областима, такав рад потпуно забрањен.

ЈЕДИНА ИСПРАВНА ПОНУДА

Седам милиона евра за четвртину Галенике!

Аутор: Бета

Британско-руски конзорцијум Фронтер и Петровакс планира да смањи број радника на половину, синдикати оштро против

Британско-руски конзорцијум "Фронтер и Петровакс" (Фронтиер Пхарма Лимитед и ЛЛЦ НПА Петровах Пхарм) једини је доставио исправну понуду за стратешко партнерство у београдској фармацеутској компанија "Галеника", објавио је РТС.

За куповину "Галенике" стигле су три понуде, а компаније из Индије и Бразила, Цадила Пхармацеутицалс Лимитед и ЕМС С.А, нису испуниле услове јавног позива, установила је Комисија за спровођење стратешког партнерства за "Галенику".

Да ли ће се ући у преговоре с конзорцијумом који је доставио исправну понуду одлучиће Влада.

Техничке понуде за "Галенику" отворене су пре месец и по.

Британско-руски конзорцијум понудио је цену од минималних седам милиона евра за 25 одсто власништва српске компаније и планира да садашњи број од 1.400 радника смањи за половину.

"Са становишта синдиката, то је просто неприхватљиво. У 'Галеници' су била три отпуштања технолошког вишка и, уколико влада прихвати то партнерство, морамо да преговарамо за боље позиције", рекла је за РТС председница Самосталног синдиката "Галенике" Тамара Лалић.

У понуди се образлаже да је смањење броја запослених мера ради стабилизовања "Галенике", док би у складу са улагањима у нову технологију, заштиту животне средине и ширење производње расло и запошљавање.

"Ниједан стратешки партнер није децидирано и јасно прецизирао који ће износ улагања бити, сви ови остали параметри па и инвестиције ће бити дефинисани и у уговору који би Влада, ако се на такав корак одлучи, требало да дефинише уговором", рекао је члан Комисије за стратешко партнерство у "Галеници" Зоран Пантелић.

У ком року ће Влада одлучити хоће ли ући у преговоре са јединим потенцијалним стратешким партнером за "Гелнику" још се не зна, али ако одлука буде позитивна рок за преговарање је 90 дана, наводи РТС.